

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **M. B.**, bytem M., zast. JUDr. Radoslavem Bolfem, advokátem se sídlem Mělník, Fibichova 218, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 22.4.2010 č.j. ČOI 2832/10/0100/1000/10/Ši/Št

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a Hl. města Prahy ze dne 11.1.2010 č.j. 4284-10-09 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) byla žalobci podle § 24 odst. 1 písm. a/, odst. 9 písm. c/ zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč za porušení ustanovení § 4 odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 5a odst. 2 , příloha č. 2 písm. h/ a naplnění skutkové podstaty ustanovení § 24 odst. 1 písm. a/ zákona o ochraně spotřebitele, kterého se jako podnikatel v postavení prodávajícího dopustil tím, že porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik – agresivních, a toto jednání bylo v rozporu s požadavky odborné péče a bylo způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele. Žalobce vytvářel během předváděcí akce klamný dojem, že spotřebitel vyhrál nebo vyhraje, pokud bude jednat určitým způsobem, ačkoliv pro získání výhry nebo výhody musel spotřebitel vynaložit finanční prostředky, jak bylo zjištěno při kontrole provedené dne 27.2.2009 na předváděcí akci v kulturním středisku na adrese Švermova 255, Pečky. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla dále žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení pokuty bylo vydáno v rozporu s § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní řízení v dané věci bylo zahájeno dne 23.11.2009, přičemž rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení pokuty bylo vydáno teprve dne 11.1.2010, tedy až po uplynutí zákonem stanovené maximální lhůty 30 dnů. Tuto lhůtu nelze v daném případě prodloužovat o dalších 30 dnů, neboť nebyla naplněna ani jedna ze zákonem taxativně stanovených podmínek (pro toto prodloužení) a nejednalo se ani o zvláště složitý případ. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného o dodržení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. Má za to, že rozhodnutí o uložení pokuty nebylo vydáno v zákonem stanovené lhůtě, a proto je v rozporu s právními předpisy. Žalovaný měl z uvedeného důvodu toto rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. a/ správního řádu zrušit a řízení zastavit, což však neučinil.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a k namítanému nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí uvedl, že i nadále zastává názor, že tato lhůta byla dodržena. V daném případě se jednalo o zvláště složitý případ, jehož komplikovanost je zjevná ze spisového materiálu.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vplynuly tyto skutečnosti významné pro posouzení věci:

Dne 27.2.2009 provedli pracovníci České obchodní inspekce (dále jen „ČOI“) kontrolu prezentační akce „firmy ST. GALLEN“, která se konala v kulturním domě na adrese Švermova 255, Pečky. O kontrolních zjištěních učiněných v průběhu prezentační akce, kterou vedl žalobce, byl sepsán kontrolní protokol, se kterým byl žalobce na místě seznámen. V závěru protokolu bylo žalobci uloženo opatření spočívající v povinnosti doložit ČOI do 10 dnů kopie kupních smluv uzavřených se spotřebiteli za období od 1.12.2008 do 20.12.2008 a za období od 15.1.2009 do 15.2.2009. Ještě dne 27.2.2009 podal žalobce ke kontrolnímu protokolu písemné vyjádření, které tvoří přílohu tohoto protokolu.

Podle dodatku ke kontrolnímu protokolu ze dne 27.2.2009, který byl sepsán dne 23.3.2009 a žalobci doručen dne 27.3.2009, žalobce opatření spočívající v povinnosti doložit ČOI do 10 dnů kopie kupních smluv uzavřených se spotřebiteli za období od 1.12.2008 do 20.12.2008 a za období od 15.1.2009 do 15.2.2009 nesplnil, přestože dne 9.3.2009 telefonicky žádal inspektorku ČOI o prodloužení termínu ke splnění uloženého opatření do 13.3.2009 z důvodu zdravotních potíží.

Dne 21.4.2009 podal žalobce písemné námitky proti kontrolnímu protokolu ze dne 27.2.2009 ve znění dodatku ze dne 23.3.2009. Rozhodnutím ČOI ze dne 10.6.2009 č.j. ČOI 6889/2009/1000/VK nebylo námitkám žalobce vyhověno.

Oznámením ze dne 23.11.2009 byl žalobce vyrozuměn o zahájení správního řízení o uložení pokuty pro porušení povinností stanovených zákonem o ochraně spotřebitele. Správní řízení bylo zahájeno na základě zjištění učiněných pracovníky ČOI při kontrole provedené dne 27.2.2009 na prezentační akci v kulturním domě v Pečkách.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci podle § 24 odst. 1 písm. a/, odst. 9 písm. c/ zákona o ochraně spotřebitele uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč za porušení ustanovení § 4 odst. 3 v návaznosti na ustanovení § 5a odst. 2, příloha č. 2 písm. h/ a naplnění skutkové podstaty ustanovení § 24 odst. 1 písm. a/ zákona o ochraně spotřebitele, kterého se jako podnikatel v postavení prodávajícího dopustil tím, že porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik – agresivních, a toto jednání bylo v rozporu s požadavky odborné péče a bylo způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele. Žalobce dle správního orgánu I. stupně vytvářel během předváděcí akce klamný dojem, že spotřebitel vyhrál nebo vyhraje, pokud bude jednat určitým způsobem, ačkoliv pro získání výhry nebo výhody musel spotřebitel vynaložit finanční prostředky, jak bylo zjištěno při kontrole provedené dne 27.2.2009 na předváděcí akci v kulturním středisku na adrese Švermova 255, Pečky.

Žalobce podal dne 29.1.2010 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketní odvolání, které odůvodnil podáním ze dne 1.4.2010. V odvolání zcela shodně jako v následně podané žalobě namítl, že rozhodnutí o uložení pokuty bylo vydáno v rozporu s § 71 správního řádu teprve dne 11.1.2010, tedy až po uplynutí zákonem stanovené maximální lhůty 30 dnů. Tuto lhůtu nelze prodlužovat o dalších 30 dnů, neboť nebyla naplněna ani jedna ze zákonem taxativně stanovených podmínek a nejednalo se ani o zvlášť složitý případ. Rozhodnutí o uložení pokuty je z uvedeného důvodu v rozporu s právními předpisy, a žalobce proto navrhl, aby toto rozhodnutí bylo podle § 90 odst. 1 písm. a/ správního řádu zrušeno a řízení zastaveno.

Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k jediné odvolací námitce žalobce ohledně nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí uvedl, že dle jeho názoru byla v daném případě lhůta pro vydání rozhodnutí dodržena, neboť se jedná o zvlášť složitý případ, jehož komplikovanost je zjevná. V případech nekalých obchodních praktik, v daném případě aplikace agresivní obchodní praktiky ze strany podnikatele, je třeba posoudit a náležitě zhodnotit veškeré důkazy, zejména výpovědi spotřebitelů zúčastněných na předváděcí akci a zabývat se všemi podstatnými okolnostmi případu, které mj. určují výši uložené sankce. Žalobce dle názoru žalovaného nijak neodůvodňuje, proč se nejedná o zvlášť složitý případ. Závěrem žalovaný konstatoval, že i kdyby došlo k překročení lhůty pro vydání rozhodnutí, což se v daném případě nestalo, není stanovena žádná sankce pro případ překročení této procesní lhůty a marné uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí nemůže v žádném případě způsobit neplatnost nebo nezákonnost takového rozhodnutí. Žalovaný dodal, že skutkový stav byl jednoznačně prokázán, kontrolní protokoly dokazují porušení zákonných ustanovení a výše sankce je zcela odůvodněná. Ze strany žalobce nebyly uvedeny žádné nové důkazy nebo skutečnosti, které by mohly mít vliv na změnu vydaného rozhodnutí.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele se užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky.

Podle § 24 odst. 1 písm. a/ zákona o ochraně spotřebitele se výrobce, dovozce, vývozcce, dodavatel nebo prodávající dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.

Podle § 24b odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpозději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.

Podle § 24b odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.

Podle § 71 odst. 1 správního řádu je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu.

Podle § 71 odst. 3 správního řádu pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpозději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba

a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ,

b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.

Podle § 76 odst. 1 písm. c/ s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Žaloba není důvodná.

Soud předně podotýká, že nemohl přisvědčit argumentaci žalovaného, že lhůta pro vydání rozhodnutí, která je zakotvena v § 71 odst. 3 správního řádu, byla v souzené věci zachována. Stejně jako žalobce, ani soud nesdílí názor žalovaného, že souzenou věc je třeba považovat za zvlášť složitý případ, kdy se třicetidenní lhůta pro vydání rozhodnutí, která běží od zahájení řízení, prodlužuje o dalších třicet dnů. Správní orgán I. stupně měl již při zahájení řízení shromážděny veškeré podklady, z nichž při svém rozhodování vycházel, a jeho činnost tudíž spočívala „pouze“ ve zhodnocení shromážděných listinných důkazů, tj. v právním posouzení věci a vydání rozhodnutí. Věc, o které bylo v rámci správního řízení rozhodováno, nelze považovat za natolik skutkově či právně komplikovanou, aby jí bylo možné označit za zvlášť složitý případ ve smyslu § 71 odst. 3 písm. a/ správního řádu. Rozhodnutí v této věci tedy mělo být vydáno do 30 dnů od zahájení řízení, k čemuž však nedošlo.

Soud se však zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, že nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí ze strany správního orgánu I. stupně nemůže být

důvodem pro zrušení takového rozhodnutí. Uvedená lhůta je zcela jednoznačně lhůtou toliko pořádkovou a zákon s jejím zmeškáním spojuje pouze jediný důsledek, a tím je povinnost či možnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 1, 3 správního řádu). Z ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu také vyplývá, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník řízení. Této možnosti nicméně žalobce nevyužil.

Z § 80 odst. 4 správního řádu, které stanoví, jaká opatření proti nečinnosti může nadřízený správní orgán učinit, je zřejmé, že *zákon dokonce výslovně připouští možnost, že rozhodnutí ve věci samé bude vydáno až po marném uplynutí lhůty stanovené v § 71 odst. 3 správního řádu pro jeho vydání*. Nadřízený správní orgán totiž může přikázat nečinnému správnímu orgánu, aby v jím stanovené lhůtě vydal rozhodnutí (§ 80 odst. 4 písm. a/), dále může usnesením převzít věc a rozhodnout namísto nečinného správního orgánu (§ 80 odst. 4 písm. b/), a dokonce může usnesením přiměřeně prodloužit zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí, lze-li důvodně předpokládat, že správní orgán v prodloužené lhůtě vydá rozhodnutí ve věci a je-li takový postup pro účastníky výhodnější; přitom přihlíží ke lhůtám uvedeným v § 71 odst. 3 (§ 80 odst. 4 písm. d/). Citovaná úprava by postrádala jakýkoliv smysl, pokud by samotné zmeškání pořádkové lhůty stanovené zákonem pro vydání správního rozhodnutí automaticky znamenalo, že rozhodnutí je do té míry nezákonné, že v rámci přezkumného soudního řízení nemůže obstát.

V souzené věci považuje soud za podstatné, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i napadené rozhodnutí bylo vydáno v rámci lhůty stanovené v § 24b odst. 3 ve spojení s § 24b odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele, kterou je z časového hlediska omezena odpovědnost fyzické osoby – podnikatele za správní delikt.

Lze shrnout, že zmeškání pořádkové lhůty stanovené zákonem pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Pouze taková vada řízení by mohla být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c/ s.ř.s. Zmeškání pořádkové lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě zákonnost rozhodnutí o věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce, nikterak ovlivnit. Soud k tomu pouze dodává, že proti skutkovému či právnímu posouzení věci ze strany správního orgánu žalobce žádné žalobní námitky nevznesl.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :   **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínky uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává**

u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. července 2011

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová